

женіе на три години вършаше царевичътъ *Бережанъ*, но не съкогы благополучно.

Най-послѣ, като са введе миръ и покорность въ държавата, Борисъ излѣзе съ войска срѣшу Сърбытъ, въ което му прудружи малкыйтъ му сынъ Симеонъ, който са бѣше вършилъ отъ ученіе и пѣтуване по Гърція. Тримата сынова на Властимира, *Мутимиръ*, *Строимиръ* и *Гойникъ* продължаваха да са опиратъ на царя, който обаче като проникна съ войската си въ Сърбската и Харватска земи, принуди ги да са покорятъ. Тогазъ одного отъ тѣхъ (Мутимира) опредѣли за управитель на Сърбско, а двамата му братя съ фамилинтъ имъ и съ други поробены Сърбы доведоха са въ България. . . .

Като успокои тѣй бурята, която бѣше са подигнала въ отечеството му, и като откри пѣтя на християнската вѣра въ сичкытъ страны на своето царство, Борисъ на старини предаде на сыноветъ си правленіето, а самичакъ той са оттегли въ единъ мѣнастырь, който самъ бѣше направилъ, дѣто са мѣчаше да утвърди своитъ подданици въ християнското ученіе и да образува достойны пастыри и учители. —

Други историци отъ които е и Лѣбо съгласно съ Венелина бѣлѣжатъ, че много време преди смъртта си, Борисъ предалъ короната на по-голѣмия си сынъ Владиміра, а самичккъ отишелъ да живѣе въ мѣнастырь. Тѣ обаче прилагатъ, и това, че слѣдъ нѣколко време, като са научилъ какво наслѣдникътъ му са предалъ на развратъ, претварялъ народа съ давнина и искалъ да го върне въ първата му отеческа вѣра, Борисъ саблѣкълъ калугерската си руба, зема пакъ шлема и щита си съ знаковетъ на царството, собира по-богобоязливытъ отъ народа и дига потера подиръ сына си, който бѣше вече побѣгналъ. Недостойныйтъ наслѣдникъ скоро минъ